

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΑΜΟΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Επί τέλους παντρεύτηκε !
Αφού έσήκωσε το χωριό στο ποδάρι με τὰ γλέντια του, αφού δέν άφησε «καλντερίμι για καλντερίμι» άτραγουδιστο, αφού έστάκισε ποτήρια :

Θά σπάσω κοῦπες
για τὰ λόγια πούπες ...

Αφού έστάκισε, λέμε, ποτήρια και ποτήρια, παντρεύτηκε. Παντρεύτηκε όχι «εκεί που κτύταζε» — και που δέν κτύταζε ! — αλλά εκεί που κανείς δέν τὸ περίμενε. Στὸ αντίπερα χωριό του προξένεψαν ένα κοριτσάκι μικρό και στρογγυλό και πολύ ξανθό, σάν ξεπλυμένο. Και αφού είχε και λίγα παραδάκια, τ' έποφάσισε κι' αυτός.

«Έντοχύνισε» άμέσως τὸ χωριό !

— 'Ο Γιωργαλής παντρεύεται...

— «Κι' όλος ό κόσμος χαίρεται»... άπάντησε όμοιοκαταληκτὸν ό Θύμης ό οινόσοφος. Και ποιά πέρνει με τὸ καλό;

— Του Μαστέλη (Δημοσθένη) τὸ Σπαλαῦ τὴ κόρη από τ' άπέναντι χωριό.

Και ό Θύμης άναλογιζόμενος ότι τόσο γλέντι και τόσοσ χαλασμός, κατέληξαν «σ' ένα τρυποκαρόνδο», άπάντησε κατεβάζοντας τὸ κεφάλι :

— «Πολὺς θόρυβος γὰ τὸ τίποτε !»

Αὐτὸς ήταν τοῦ συνοικισίου ό χαρακτηρισμός με τον όποϊον συμφώνησε και τὸ χωριό.

— Τὸ σήμερις κυρίεψ' οὐ πυρᾶς !

Άντεϊπε κι' ή Τσιβολένη, σύρυσσε τίς παντούφλες της, προς τὴν άπέναντι αὐλήν, όπου συνεφωνήσαν μαζί της κι' όλες ή νοικοκυρὲς για νά παρηγορηθοῦνε πὺν δέν προτιμηθήκαν τὰ κορίτσια τους...

Η «κοινή γνώμη» όμως δέν έμποδισε νά άποφασισθῇ ό γάμος «τοῦ ταχυτίρου» και νά έτοιμασθῇ καίτι τὴν ἄλλη κυριακή, για τὴ νύφη. Μπήκαν στὸ πλοῖο, ὡς συμπεθέροι, ὅλοι οἱ παλῆοι του φίλοι, ὅλοι τῶν γλεντιῶν του οἱ άκόλουθοι και τῶν ερωτικῶν του επιχειρήσεων οἱ βοηθοί.

Στὴν «Πέρα Πάντα» πάλι, τὸ χωριό περίμενε νά τοὺς υποδεχθῇ, «δὸς τὸ Γυδοχώρι ξέρει νά υποδέχεται». Λίγοι οἱ κάτοικοι ἄλλα νοικοκυραῖοι. Με τὸ κρασί «τῆς χρονικῆς» τὸ λάδι και τὸ βούτυρο...

«Μιά πὺν δίνουν κορίτσι στη χώρα τὴν άπέναντι, θὰ τὸ δώσουν ὅπως πρέπει. Όχι παίζουμε !»

Κ' ἐκτὸς τούτου, θὰ δείξουν δά και τὴν ἀξάδα τους.

Νά ἰδοῦμε ποίος τοὺς βγαίνει στὸ κρασί, στὸ χορὸ, και στὸ τραγούδι !

«Ἄναγνο θὰ μείνῃ τὸ κατόρθωμα τοῦ μακαρίτη τοῦ Μήτρου τοῦ Κιράπαπα, πὺν ἦπε μὴ βαρέλα, ροφώντας τη με τὸ μαρκοῦτσι, σάν νά ἦταν ναργιλές. Κι' ἅμα στη βαρέλλα δέν άπέμεινε, οὔτε σταλαγματιά, σηκώθηκε και εἶπε σ' ἐκείνον πὺν έστοιχημάτισαν.

— «Πάμε τώρα νά σέ κεράσω δύο κρασάκια !».

Μά και τῆς πόλις τὰ παιδιὰ δέν ἦταν γι' άστεία :

«Έπιαναν τὴ μισή ὁκὰ στὸ χέρι και τὴν έστράγγιζαν, σάν νάτανε λεμόνι και έκαναν τὴν ὁκὰ και θερμινότα !»
— «Αἶντε ὁμὲ και νά σᾶς δοῦμε !»

Κοκορέτσια μοιραστήκαν με μαστίχες και κρασιά.

— Νά μᾶς ζήσουν !..

Νά μᾶς ζήσουν !..
«Ό Περγαμότος, ένας από τῆς νύφης τόνσυμπεθέρους μέθυσε ! Για τοῦτο και όταν στὸ μυστήριο τοῦ γάμου, ἐπῆγε ν' άσπασθῇ τὴ νύφη και τὸ γαμπρό, ἠσπάσθη κατά λάθος...τὴν νουνά, «μίανταρντάνα πρώτης !»

"Όταν ἐγίνετο τὸ μυστήριο τοῦ γάμου !

Οἱ ἄνθρωποι από τὴ χώρα γέλασαν με τὴ γκάφα του αὐτῇ.

— Τόσο βαστάει στὸ ποτιό ! εἶπαν στοὺς ἄνθρώπους τοῦ χωριοῦ περιφρονητικά.

Οἱ συμπεθέροι από τὴ νύφη θυμώσαν.

— Πίσω τὴν ἔχει τ' ἄλιδι τὴν οὐρά ! ἔννοια σας !...

Χορὸς και γλέντι στὸ τραπέζι τετρακούβετο.

Χωριάτικο κρασί, θεός, σὲ προκαλοῦσε κοκκινίζοντας σάν μάγουλο παρθένας, τὸ ροφούσες και γευόσουνα φιλιὰ σὲ χεῖλη κατὰ κόκκινα. Πρώτος ό Σεβνταλῆς ό Μιρελλάς, «ἤγειρε» μίαν πρόποση.

«Τὸ παρὸν ποιηράκι με τὸ πολὺ και... ὀλίγον κρασάκι, τὸ πίνω εἰς ὕψος τῶν δύο νεονύμφων, ν' άσπρίσουν, νά γεράσουν, και νά άσπρομαλλιάσουν, και σὺ κυρὰ νουνά, ὅπως ἔδραμες με στέφανα, νά «δράμης» και με ἑλαῖον !»

«Όλοι τότε έσήκωσαν τὰ ποτήρια τους γεμάτα, εὐχόμενοι και ό Σταῦρος ό «Γεώμηλος», πὺν ἤξερε και λίγα γράμματα και πὺν τὴν πατάτα τὴν ἔλεγε γεώμηλο, για νά εἰπῇ και αὐτὸς καίτι τὸ νέο και νά κηλήξῃ τοὺς ἄλλους, με τίς ἑλληνικοῦρες του, φώναξε :

— Νά ζήστε, σᾶς εὐχομαι και καλὴν καλή τεχνίαν ! (καλλιτεχνείαν, ἤθελε νά πῇ.)

— Ηὐχαριστοῦμεν ! Ἡὐχαριστοῦμεν ! Ἀπῆντησαν οἱ σύζυγοι, μὴ ἔννοήσαντες διόλου τὴν εὐχὴν.

«Επειτα ἐξελέγη οὐ τραπέζιου ό Πρόεδρος και ἄρχισαν νά ἀδειάζουν τὰ ποτήρια, άπνευστί ;

Τὸ ποτήρι τὸ γεμάτο δόσσαν μὴ νά πάῃ στὸν πάτο !

— Κι' ποιὸν νά εὐρὺν κύριε Πρόεδρε ;

— Τὸν κύριον Προβόλου.

Κι' ἐπειδὴ τοῦ ποτηρίου, ἔχει πούλι-οὐλίγον κρασάκι τοῦ πίνω εἰς ὕψος τοῦ Προβόλ' τοῦ Νικουλάκη !

Ἦρθε και ή σειρά τοῦ κύρ Προβόλου νά εὐχήθῃ. Σηκώθηκε σοβαρὸς και ἀκίνητος, σφογγίζων τὸν «μύσταξ», τοποθετὸν πλαγίως τὴν φουστανέλλα, διά νά μὴ τὸν ἐνοχλῇ και στερεούμενος καλὰ ἐπὶ τοῦ εἰδώφους σάν νά ἐπρόκειτο νά ὀμιλῇ ἐπὶ μακρόν. «Όλοι εἰσώπησαν διά νά τὸν ἀκούσουν. Παλαιὸς ό Προβόλος δημοπραματεὺς, πρόσωπον ἐκ τῶν σημαντικῶν ἐν τῷ τόπῳ, κοιμητάρχης δυνατὸς «και με τὸ ἔχει του», βεβαίως καίτι σοβαρὸν και ὠραῖον ἤθελε νά ἐκφωνήσῃ !

Τὸ ἐννόησε αὐτὸ ό Προβόλος και ἄφησε νά προηγήθῃ σιγὴ μερικῶν δευτερολέπτων. Κ' ἐπειτα σοβαρὸς-σοβαρὸς, πῆρε τὸ ποτήρι του σιγά-σιγά και εἶπε :

— Προσπίνου, κύριοι εἰς ὕψος τὸν δύου ἰ δ ι ο υ ν υ μ φ ο υ ν. Νά ζήσουν, νά τὰ χιλιάσουν ! Οἱ παντρεμένοι, οὐδὲ ἐπιθυμοῦν κι' οἱ ἀνύπανδροι, ὅτι ποθεῖ ή καρδοῦλα τ'. Εὐχοῦμε εἰς τοὺς νεοσυτηφθέντας εὐμερίαν κι' καλὴν οἰκονομῆν, νά ζήσ' οὐ σύς υ ε κι' τὰ παιδιὰ κι' σ' ἄπο υ δ ἑ λ ο ι π α !

Νέες ἀνακραυγὲς εὐχῶν ἐσκέπασαν τὸν λόγον τοῦ κυρίου Προβόλου. Ἀχιστός, στάζων λίπος κεχημπερόνιο και ἀποπνέων κνίσσαν μεθυτικὴν, ἔφθασε και ό ὀβελίας. Κανάτες φουσκωμένες, σάν γυναῖκες ἔγγυες, ἀνέβαιναν ἀφριστὲς από κρασάκι κόκκινο και κατέβαιναν πάλι ἀδειανὲς στὸ ὑπόγειο.

Ἐχόρεψαν, ἐπῆδσαν, τραγουδῆσαν, αἰόφηταν γιαοῦρι, ἐρέκαζαν, ἐγέλασαν, αἰσχρολόγησαν.

Στὸ κρασί και τὰ δύο αντίπαλα στρα-

— Μὲρ' ἐγὼ παντρεύτηκα ἢ κανένας ἄλλος!...

παιδα δειχθήκανε Ισόπαλα. "Επεσαν αμφοτέρω, χωρίς να υποχωρήσουν.

Οι μόνοι, που δεν μέθυσαν, ήταν η νύφη κι' ο γαμπρός! Όλη τὸ ἄλλο χωριὸ κυλιότανε, κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, μαζί με γάτες καὶ σκυλιά, πού ἐγλυφαν τὰ κόκαλα.

"Επερνε νὰ νυχτώη πειά. "Ενα ἀεράκι ἄρχισε νὰ φυσᾷ, ἀνατρίχασεν ἡ θάλασσα καὶ ἐπαίξαν ἡ κορυφὲς τῶν δένδρων.

— Νὰ φεύγουμε! Νὰ φεύγουμε! Φώναξε τότε ὁ γαμπρός. Νύχτωσε πειά καὶ ἄρχισε «τ' ἀπόγειο!»

— Νὰ φύγουμε, πρόσθεσε κι' ἡ νύφη.

Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι πού νά τοὺς ἀκούσουν!

— Βιάζεσαι, κυρά μου, τῆς φώναξε ὁ Πριόβολος, σὺν νύφη δ' πού εἶσαι!...

Τέλος ἀρχίσανε νὰ τοὺς μαζεύουνε μέσα στὸ κατὶ. "Όσοι μπορούσαν νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τους, τρεκλίζοντας μαρκάρισαν, τοὺς ἄλλους τοὺς κουβάλησαν, μέσα στίς κουβέρτες, σὺν νὰ ἦσαν πεθαμένοι. "Ο γαμπρός ὁ δυστυχὴς σκοτώθηκε, ὡς νὰ τοὺς περὶ μαζέψῃ ὁ λ ο υ ς. Τοὺς φορτωνότανε μὲ τίς κουβέρτες καὶ τοὺς ἔβαζε, τοὺς πρόσχε μὴν πέσουν στὴ θάλασσα καὶ προσπαθοῦσε νὰ χωρίσῃ τοὺς συμπεθέρους, ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς, μὴν πάρουνε κανένα κατὰ λάθος στὴ πόλι.

Βοηθοῦσε καὶ τὴ νύφη, πού φρόντιζε γιὰ τὰ καταπλάσματα τῶν ἐκ τοῦ οἴνου ἀναισθητῶν:

— Μωρὲ γαμπρός, εἰμαι ἐγώ, ἡ νοσοκόμος σήμερα! ἔλεγε.

Τὸ θαλασσινὸ τὸ ἀεράκι, τοὺς ἐξετάλισε λίγο.

"Αρχισαν τραγοῦδια καὶ φωνὲς καὶ ἐσπρωχναν τὸ πλοῖο ἀπὸ τὴ παραλία, γιὰ νὰ φύγῃ.

— Τὸν γαμπρό! Τὸν γαμπρό! Ἐφώναζιν ἀπ' ὄξω, δυό-τρεῖς γυναικοῦλες χωριανές.

— Τὸν γαλασσαμπρό! Ἀπάντησαν οἰνόφυλγες ἐκεῖνοι, ποιὸν γαλασσαμπρό! Ἡμεῖς γιὰ νύφη ἦρθαμε, δὲν ἦρθαμε γιὰ γαμπρό στὸ χωριό σας!

Καὶ πράγματι εἶχε μείνει ἔξω ὁ γαμπρός! Ἐνῶ χαιρετοῦσε καὶ φιλοῦταν μὲ τοὺς χωριανούς, μᾶτα καὶ μούστα! τὸν ἐγκατέλειψαν οἱ ἄλλοι, στραβοὶ ἀπὸ τὸ μεθῆσι τους, καὶ ἐξέκινησαν.

"Ετρεξε κάτω τιραγμένος ὁ γαμπρός.

— Μωρεεεεεεε!

— "Ε, ε, ε, ε, ε,

*Χίλια φίλια στίς ὁμορφες
καὶ δὴ! στίς μιυρομάτες!*

Τραγοῦδια, φωνές, ξελαρυγγίσματα, ἀκούοντο ἀπ' τὸ «γαμῆλιο πλοῖο».

— Μᾶμή! Μπουή! Δυό-τρεῖς ἐτουφέκισαν.

— Καλοθροῖζικα!

Τὰ πανία ἐκολόθησαν, τὸ πλοιαράκι ἔγυρε καὶ γλῶστησε ἀπάνω στὴ θάλασσα, ἔλαφρό, χαριτωμένο, ἐνῶ φωνές ἀκούγοντόσαν καὶ χειρονομίες, διακρινόντουσαν ἀπ' τὸ χωριό.

— Μωρὲ ἀφίσαι! ὄξω τὸ γαμπρό!

Οὔτε φωνή, οὔτε ἀκούσις ἀπ' τὸ κατὶ.

Οἱ συμπεθέροι ἐτραγοῦδοῦσαν καὶ ἡ φωνὴ τῶν χωρικῶν, ἐπνίγοντο πρὸς τὸ θόρυβο.

*Αὐτοῦ πού μπαινὲς καὶ φίλῃς
φιλᾶζον μὴ οὐ πιάσουν!*

— Οὐρὲ ὀφίσαι! ὄξω τοῦ γαμπρό!

Ἀκίνητος, ὥχρος, μὲ σταυρωμένα χέρια ὁ γαμπρός στήν παραλία ἀφῶνος στεκότανε, κυττάζοντας τὸ πλοιαράκι, πού λίγο-λίγο μίκρυνε καὶ ἐσβυνε στοῦ σκοταδιοῦ τὸν ὄρχομό!... Ἐκύτταζε-ἐκύτταζε ἀμίλητος καὶ ἐπειτα γύρισε, σὲ κατὶ γυναικοῦλες, πού βουβαμένες τὸν ἐκύτταζαν καὶ ρώτησε, μὴ ἦσυχ φωνή, σὺν νὰ ρωτοῦσε μοναχὰ τὸν ἑαυτοῦ του:

— Μωρὲ γὰρ παντρεύτηκα, δὴ πέρα σήμερα, ἡ κανέναν ἄλλος!..

Σταμ. Σταμ.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΚΡΙΤΙΚΕΣ

Πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ πὼς ἓνα ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα κατορθώματα εἶνε τὸ νὰ γράφῃ κανεὶς μὴ θεατρικὴ κριτικὴ, ἡ ὁποία νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ οὔτε τὸν κρινόμενον συγγραφέα, οὔτε τοὺς ἡθοποιοὺς.

— Πόσες φορές, γράφει σχετικῶς ὁ "Οφφεμπαχ, δὲν ἔτυχε νὰ εἶμαι μάρτυς τῆς στενοχωρίας, ἡ ὁποία κατελάμβανε τὸν μουσικοκριτικὸν Ἄδμ για τὸ ζήτημα αὐτό. «Εἶνε φοβερό!» μὴ ἔλεγε μὰ μέρα. Χθές, σὲ μὴ κριτικὴ μου γιὰ μὴ ὀπερέττα δὲν ἀφίνα ἐπαίνο γιὰ ἐπαίνο, πού νὰ πῇ τὸν ἐπιδραφεῖται τὸν συνθέτη της. «Εἶνε σχεδὸν ἓνα ἀριστούργημα!» ἔγραφα στὸ τέλος. Σήμερα τὸ πρῶτ' ἔλαβα ἓνα γράμμα ἀπὸ τὸν συνθέτη. «Τὸ ἄρθρο σας εἶνε θαυμάσιο, μὴ ἔγραφε, θὰ μπορούσε μόνον νὰ ἔλειπε μὴ λέξεις...» Θὸ νομίζετε βέβαια τώρα πὼς ἐννοοῦσε τὴ λέξη «ἀριστούργημα...» Ἐ, λοιπὸν ὄχι, φ'λε μου. Ἐννοοῦσε τὴ λέξη... «σχεδόν»!

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ

"Ενας βασιλιάς... κρεββατομανής. Στὸ κρεββάτι ἐπὶ 17 ὥρες! Πὼς ἐνευρέθηκε ὁ Σίγγερ τὴν τελειοποίησιν τῆς ραπτομηχανῆς του. Ἡ περίφημη τρύπα τῆς βελόνας. Ἡ προφητεία τοῦ ἀστρολόγου καὶ ὁ σεισμός. Ταξεῖδι... πάνω σὲ κρεββάτι!... Κρεββατωμένους στὸν ἄλλο κόσμον!... κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τὸν παλὸν καιρὸ ὑπῆρχαν ἄνθρωποι πού ἐπερταν στὸ κρεββάτι τους, ὄχι γιὰ τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους πέφτει ὅλος ὁ κόσμος σήμερα, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἄλλους ἐντελῶς ἀνεξήγητους λόγους.

"Ετοὶ ὁ Βερναρδότος, ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας, πῆγαινε στὸ κρεββάτι του τὸ βράδυ στίς ἑνδεκα καὶ δὲν σηκώνεταν παρὰ στίς τέσσαρες τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐπομένης ἡμέρας. Τὸν χειμῶνα ἐδέχετο τοὺς ὑπουργοὺς του στὸ κρεββάτι του καὶ ὑπέγραφε τὰ διατάγματα ἐπίσης στὸ κρεββάτι!...

"Ο Σίγγερ, ὁ ἐφευρέτης τῶν γνωστῶν ραπτομηχανῶν πού φέρουν τὸ ὄνομά του, συνειδέξε νὰ περνᾷ τίς περισσότερες ὥρες τῆς ἡμέρας του στὸ κρεββάτι καὶ νὰ μὴ σκέπτεται τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν ἐφευρεσὴ τῆς ραπτομηχανῆς. Μία φορὰ λοιπὸν ὄνειρευε τῆς ὅτι ἔνας ἄγριος Οὐλάνος ἤθελε νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον του μὲ ἓνα μυτερό κοντάρι στὸ ὁποῖο ἦταν κρεμασμένη μὴ σημαία. Ἡ σημαία ἦταν περασμένη μὲ ἓνα σχοινὶ ἀπὸ μὴ τρύπα, πού βρισκόταν στήν αἰχμὴ τοῦ κονταριοῦ. Ὁ Σίγγερ ἐκπνῆσε ἀμέσως καταχαρούμενος. Τὸ μεγάλο πρόβλημα πού τὸν ἀνισχυοῦσε εἶχε λυθῇ. Ἡ ἐφευρεσὴς τῆς ραπτομηχανῆς ἐτελειοποιεῖτο. Πῶς; Ἀπλούστατα ἡ τρύπα τοῦ βελονιοῦ τῆς ραπτομηχανῆς θὰ γινόταν στήν μύτη καὶ ὄχι στήν ἀκρὴ ὁπως ἦταν στίς ἄλλες βελόνες. Ἐτοὶ δηλαδὴ ἀκριβῶς ὅπως περνοῦσε τὸ σχοινὶ τῆς σημαίας στὸ κοντάρι τοῦ Οὐλάνου, πού εἶδε στ' ὄνειρό του. Ἐβράλε λοιπὸν τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐμπρός καὶ ἐπέτυχε θαυμάσια. Ἀπὸ τότε ὅλες ἡ βελόνες τῶν ραπτομηχανῶν ἔχουν τὴν τρύπα στήν μύτη.

Σ' ἓναν Ἰσπανὸ εὐγενῆ, τὸν δὸν Ἐβιράρδο Μπιόσκο, εἶχε προφητεῖσαι ἓνας ἀστρολόγος ὅτι δὲν θὰ πεθάνῃ στὸ κρεββάτι του. Ὁ πονηρὸς Ἰσπανὸς μὴ ἔχοντας σκοπὸ ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸν ὥρατο αὐτὸν κόσμον ἀπεφάσισε πλέον νὰ μὴν τὸ κουνήσῃ διόλου ἀπ' τὸ κρεββάτι. Ἐπὶ ἔξη ὁλόκληρα χρόνια εἶχε ὁ ἀθεόφοβος Ἰσπανὸς τὸ κοράγιο νὰ μείνῃ κρεββατωμένος, πράγμα πού ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἔκανε κανεὶς ἄλλος ἀν τοῦ ἔλεγε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὴν υγεία του. Κάποια φορὰ ὅμως ἔγενε σεισμός. Ἡ πρώτη κίνησις τοῦ δὸν Μπιόσκο ἦταν νὰ κεταχθῇ ἀπ' τὸ κρεββάτι του καὶ νὰ ζητήσῃ σωτηρίαν ἔξω. Ἐσκόνταψε ὅμως σὲ μὴ καρέκλα, χτύπησε τὸ κεφάλι του στὸ πόμολο τοῦ κρεββατιοῦ καὶ ἔμεινε ἐπὶ τόπου νεκρός! Ἐτοὶ παρ' ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα του, ἡ προφητεία τοῦ ἀστρολόγου βγήκε ἀληθινή!...

Μανιώδης κρεββατομανής ἦταν καὶ ὁ Ἄγγλος Γουάντ ὁ ὁποῖος ἐνῶ ἦταν νεώτατος καὶ ἀπολύτως ὑγιὲς ἔμεινε στὸ κρεββάτι του, χωρὶς διακοπὴ ἐπὶ ἔξη χρόνια καὶ ἑπτὰ μῆνες. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἄλλαξε τέσσερες φορές κατοικίαν, χωρὶς νὰ κουνήσῃ ἀπ' τὸ κρεββάτι του. Μία φορὰ μάλιστα ταξίδεψε ἀπὸ τὸ Κερτὲκ στὸ Μοντεράλ... χωρὶς νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὸ κρεββάτι!

Γιὰ τὸν περίφημο Ἄγγλο δικαστὴ Ντσορβίλλ διηγοῦνται ἐπίσης ὅτι δὲν μπορούσε νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι του καὶ γι' αὐτὸ ἐδέχετο τοὺς ἀντιδίκους στήν κρεββατοκρίμαρά του ὅπου καὶ διεξήγε ὅλες τίς ὑποθέσεις. Στὴν διαθήκη του ἀπηγόρευσε νὰ τὸν θάψουν σὲ φέρτρον. Ὡστε ὅτι ἤθελε νὰ κατέβῃ στὸν τάφο... πάνω στὸ κρεββάτι του, ὅπου καὶ ἐγένετο!...

